

**Міністерство освіти і науки України
ДП «Київський Хореографічний Коледж»**

**Кафедра хореографії
(КХ-(БД-і) 41/4)**

Дипломний проект

«Походження і розвиток танцю»

Студентки 4 курсу
Кафедри хореографія
форма навчання денна
Бу Цзямінг
Викладач Шляхтич
Олеся Сергіївна

Київ 2023

Зміст

Вступ.....	3
Танцювальна імпровізація.....	4
Характеристики танцю.....	7
Види танцю.....	11
Танцювальна оцінка.....	17
Базова грамотність та вміння хореографа.....	22
Стратегії підвищення базової грамотності та здібностей хореографів.....	24
Класифікація танцю та сучасний стан викладання танцю.....	26
Значення інновацій у танці.....	27
Ефективний спосіб підвищення творчої обізнаності танцювальних хореографів.....	27
Висновки.....	30
Список використаних джерел.....	31

Вступ

Це найдавніша теорія походження мистецтва, починаючи з давньогрецьких філософів. Вони вважають, що література та мистецтво виникли в результаті наслідування природи людьми, а наслідування — це людська природа та інстинкт, але через різні об'єкти наслідування, різні медіа та використовувані методи виникли різні категорії мистецтва. Вважається, що імітація танцюристів використовує лише ритм, а вони використовують ритм жестів для імітації різних персонажів, почуттів і дій. Відповідно до теорії музики і танцю в моїй стародавній країні, мистецтво музики і танцю — це наслідування об'єктивної природи людьми, а танець — це наслідування рухів і звичок різноманітних звірів за допомогою ритмічних рухів.

Танцювальна імпровізація

Слова мають багато джерел натхнення та використання для танцю, включно з мотивацією для створення. Майже 400 університетів у Сполучених Штатах мають танцювальні факультети та дисципліни, більшість з яких зосереджені на сучасному танці. Оскільки сучасний танець зосереджується на мисленні, заохочує творчість і є широко інклюзивним, його можна пов'язувати з різними дисциплінами та має великий потенціал для розвитку та дослідження. Танцювальна освіта сприяє і приділяє увагу розвитку вираження слів і мислення. У мене на уроці хореографії є текстове завдання. Це домашнє завдання було створено за мотивами «Можливості» авангардного хореографа Мерса Каннінгема: кожен учень бере три аркуші паперу та пише: «Котра година?» де робити що? Змішайте нотатки, написані кожним, у три купки, і кожен візьме записку з кожної купки. У результаті виходить цілий ряд текстових комбінацій, часто химерних: «Прання на планеті в 1900 році», «Танці в канаві о 13:00», «Біг на горищі в День Святого Валентина», «Вчора їздив по хмарах». "... Придумайте етюд, можете використовувати реквізит, музику або говорити. Після презентації обговоріть це. Це справді трохи дивно, і це потрібно фантазувати та виходити за межі звичного мислення. Деякі сценки змусять людей сміятися вголос.

Танцювальна імпровізація – поняття не нове, воно існує в історії світової культури давно. Танго, лінді-хоп на Заході 1920-1930-х років і навіть китайські народні танці давно існували в імпровізації. Просто танцюристи постмодерну, щоб прорвати концепції та концепції сучасної думки та мистецтва, за допомогою імпровізації звільняють звичку тіла до рухів і традиційних технік, розширюють словниковий запас рухів і простір для творчості, надають хореографам з більшим вибором. Відповідно до передумови «будь-яка дія — це танець, будь-хто може танцювати», імпровізація відкрила двері для тих, хто не мав суворої

технічної підготовки, кількість людей, які брали участь у танці, зростає, а сила імпровізованої групи поступово формується та розширюється. Як Ви ставитеся до позиції імпровізації в танці? Є кілька точок зору. Для професійних танцювальних і освітніх кіл існують правила і стандарти використання імпровізації, а вона вимагає витонченості тіла і розуму. Дуже поширеним стало використання імпровізації в хореографії та додавання імпровізації в навчання. Він зосереджений на «моменті» та «заразі», і тут можуть з'явитися несподівані сюрпризи. Однак, щоб використовувати імпровізацію в процесі хореографії, потрібно володіти методом і знати, як отримати та зберегти матеріали. Сьогодні багато хореографів, наприклад Тріша Браун, Марк Морріс, Білл Т. Джонс, Вільям Форсайт тощо, створюють імпровізацію, яка використовується в усьому процесі.

Розвинена в епоху постмодерну контактна імпровізація забезпечує прорив у хореографії па-де-де та можливість різноманітних змін. У багатьох університетах Сполучених Штатів створено курси танцювальної імпровізації для нетанцювальних спеціальностей, що дає їм можливість спробувати танці та заохочує творчість.

Спеціалісти танців також вивчають імпровізацію. Також є кілька імпровізованих таборів та групових імпровізованих зборів (імпровізаційні джеми). Колективна імпровізація використовує «партитуру імпровізації» для надання структури, яку деякі люди перекладають як «структура правил гри». Були й люди, які створювали імпровізовані танцювальні трупи, але не було ні глядачів, ні театрів. Час довів, що імпровізація заради «імпровізації» не замінить майстерно підготовлену гру артиста.

Однак експромтний розвиток подій призводить до деяких екстремальних ситуацій. Деякі люди, які надто люблять імпровізацію, вважають, що імпровізація – це танець, тут не потрібні стандарти та правила, не потрібно піклуватися про сторонніх перехожих, це просто самозадоволення. В останні роки в умовах взаємодії та взаємовпливу між

Європою та Сполученими Штатами було запропоновано термін «техніка хореографії», і імпровізація стала ядром цієї техніки. Але ця «хореографська майстерність» не була прийнята до кінця. З'явився навіть радикальний голос: «Відмовтеся від усіх прийомів».

Ми бачимо, що був процес від модернізму до постмодернізму. Концепції митців постмодерну, які торували шлях у 1960-х роках, мали ідеї та структури, які забезпечували простір для мистецького розвитку, в тому числі імпровізації, яку вони відстоювали. Однак, від постмодерністського розвитку до сьогодні ми також бачимо, що в сучасному західному мистецтві є багато проблем. Думки та погляди на імпровізацію різні, і моя позиція така ж, як і багатьох: імпровізація – це інструмент хореографії.

Сьогодні, з інтернаціоналізацією, технологіями та диверсифікацією, ненормальний стан західного танцю є не лише унікальним для танцю, але й загальною проблемою, з якою стикається світ мистецтва. Я вірю, що через випробування часом багато творінь також будуть усунені з часом. Проте перевірене «часоможє підтвердити цінність мистецтва» триватиме.

Якби хтось запитав: що таке танець? Як би ми відповіли?

Простіше кажучи, танець – це мистецтво людського руху. Однак цей рух людського тіла має бути рухом людського тіла, який був витонченим, організованим і прикрашеним — танцювальним рухом людини. Крім того, існує багато видів мистецтва, які належать до категорії рухів людського тіла, наприклад, акробатика, пантоміма, скульптура тіла, аеробіка тощо. Отже, головна відмінність танцю від інших видів мистецтва руху тіла полягає в тому, що він використовує танцювальний рух як основний засіб художньої виразності, зосереджуючи увагу на глибокому внутрішньому духовному світі людей, який важко виразити мовою чи іншими засобами мистецтва. вираз-ласощі. Протиріччя і конфлікти між людиною і природою, людиною і суспільством, людиною і людиною і самою людиною

створюють яскравий танцювальний образ, здатний сприймати людей, виражати танцюристом (хореографом і танцюристом) естетичні емоції, естетичні ідеали, відображаючи естетичне атрибути життя. Крім того, через особливості безперервної течії та зміни рухів тіла людини вона має існувати в певному просторі (сцені чи площі) та певному часі; а в танцювальній діяльності має бути музика

необхідно мати супровід та спеціальний одяг. , Для деяких танців також потрібно тримати різний реквізит. Якщо він виконується на сцені, без освітлення і декорацій також не обійтись. Тому також можна стверджувати, що танець – це просторова, часова і всеосяжна динамічна пластика.

Характеристики танцю - яка схожість між танцем та іншими видами мистецтва? Які відмінності?

Мистецтво — це велика сім'я естетичних видів діяльності людини, до складу якої входять література, образотворче мистецтво, музика, танець, драма, кіно, народна творчість, акробатика тощо. Усі види мистецтва відображають суспільне життя та виражають думки та почуття людей, але Відображення і вираження мистецтва є не абстрактне відображення і вираження загальних понять, а відображення і поява окремих конкретних образів і естетики. Під так званим естетичним відображенням і вираженням розуміють відбір, узагальнення, обробку митцем суспільного життя відповідно до власного естетичних смаків і естетичних ідеалів, а також творче відображення і представлення відповідно до особливостей і законів мистецтва.

В історичному розвитку суспільства люди створили різноманітні види мистецтва. Основна відмінність цих видів мистецтва полягає в тому, що кожен має свій матеріальний носій і різні засоби художньої виразності. Матеріальним носієм літератури є мова і слово; матеріальним носієм мистецтва є папір, полотно, фарби, олійні фарби, а основними засобами

виразності — колір, лінія, композиція і форма; матеріальним носієм музики є звук; Дії (вистави) на сцені, крім танцювальної драми, використовують переважно мову, спів і рухи як основні засоби виразності.

Матеріальним носієм кіно є те, що виступи людей знімаються на плівку науково-технічними методами і проєктуються на екран електрооптичним світлом; Співай. Акробатику і танець об'єднує спільний матеріальний носій — тіло людини є основним інструментом художнього вираження. Більшість видів акробатики, як і танцю, використовують рухи тіла людини, форми пози та зміни композиції як головний засіб вираження. Акробатика також є різновидом виконавського мистецтва, і актори також формують певні ролі, але вона не зосереджена на вираженні процесу емоційного розвитку персонажів, як танець, і взагалі не має сюжетних подій, а показує загальне відчуття через складні майстерні виступи. Сила характеру мужність, наполегливість і мудрість. Тому акробатика більш декоративно-розважальна.

Танцювальні рухи в танцювальних творах також повинні мати певну майстерність. Танцюристи повинні мати складні технічні здібності, такі як стрибки, обертання, перекидання, м'якість і контроль. Проте виконання складних технічних рухів у танцювальних творах не є самоціллю. Це засіб вираження думок і почуттів персонажів, формування характеру й духовного світогляду героїв. Якщо в танцювальних творах засоби використовуються як мета, то чудова майстерність акторів не бере за передумову існування відображення життя, вираження думок і почуттів персонажів або не обирає відповідні танцювально-рухові навички, виходячи з змісту танцю, але показати. Починаючи з танцювальних умінь і навичок, якими володіють актори, це призведе до провалу танцювальних творів через розрив змісту та форми або відсутність художньої цілісності та майстерності танцюристів. самі будуть зведені до акробатичних

номерів. І втратив основний характер танцювального мистецтва.³
Виникнення танцю — Звідки виникло мистецтво танцю?

Згідно з дослідженнями істориків мистецтва, найдавнішим мистецтвом, створеним людьми, є танець. До того, як у стародавніх людей з'явилася мова, люди використовували рухи, жести та вирази для передачі різної інформації та передачі емоцій і думок.

Пізніше, після того, як різні звуки перетворилися на мову та тони, одна за одною виникли поезія та музика. У праці, завдяки виготовленню знарядь праці, руки людини поступово ставали спритними, зароджувалися живопис і скульптура. З еволюцією людини, удосконаленням мислення та рівня розуміння речей один за одним створювалися народна творчість, романи, драми та інші види мистецтва. Отже, звідки бере свій початок танець, як одне з найдавніших мистецтв? Відповідно до міфів і легенд стародавньої моєї країни та стародавньої Греції, люди навчилися танцювати від небесного імператора, або люди були натхненні богинею, відповідальною за танці, щоб створити танець. Ми знаємо, що давні предки не так чітко розуміли поняття Бога і людини, як сучасні люди. Люди того часу часто вважали деяких людей із надзвичайними талантами, людей із мудрістю та силою, які перевершують звичайні люди, або людей, які зробили великий внесок у розвиток людства, втіленнями богів або людьми, які могли спілкуватися з богами. Тепер ми знаємо, що всі види богів створюються людьми на основі власних образів і через уяву. Бог створив танець, і, зрештою, ми створили танець.

Отже, як люди створили танець? Деякі вчені вважають, що люди мають інстинкт наслідування, а танець - це наслідування дій і звичок різних диких тварин за допомогою ритмічних рухів. Деякі танці імітують динамічні образи деяких природних сцен, наприклад, коливання гілок верби, перекочування хвиль, кружляння та обертання вітру тощо. Люди можуть танцювати, наслідуючи їх.

Деякі вчені вважають, що людям властивий інстинкт наслідування, а танець — це наслідування ритмічними рухами дій і звичок різних диких тварин. Деякі танці імітують динамічні образи деяких природних сцен, наприклад, коливання гілок верби, перекочування хвиль, кружляння та обертання вітру тощо. Люди можуть танцювати, наслідуючи їх.

Деякі вчені також вважають, що в походженні мистецтва, хоча імітація є важливою, вона не є справжньою причиною. Причиною мистецтва є «імпульс гри», а гра є вираженням сповідальної природи людини. Гра також є ознакою того, що люди остаточно відділилися від тваринного світу. Під задоволенням тут розуміються естетичні потреби людей, тобто сприйняття ілюзій як задоволення. Наприклад, люди імітують танець тварин, щоб отримати щастя та виплеснути свої емоції через таку уявну гру.

Деякі вчені вважають, що оскільки первісні люди не можуть розрізнити межі між суб'єктом і об'єктом, вони вважають, що всі природні об'єкти мають душу, подібну до них самих, що призвело до тотемного поклоніння, первісної релігії, чаклунських жертвоприношень тощо, і всі ці види діяльності. невіддільна від танцю, і навіть танець є основним змістом і головним засобом вираження чаклунської діяльності. Тому деякі люди стверджують, що «всі танці спочатку релігійні».

Багато вчених розглядають відтворення наступного покоління як дуже важливу справу для виживання первісних людей, а танець є основним способом і засобом вибору подружжя, пропозицій шлюбу та проведення любовних тренувань, тому вони вважають, що танець виник із діяльності. Деякі вчені вважають, що танець не тільки виражає любов людей, але також виражає різні збуджені емоції людей, емоції та діяльність, яка має велике значення в житті людей, і все це виражається через танець. Немає іншого мистецького акту, який міг би передати і схвилювати всіх людей, як танець. У теорії музики і танцю в моїй стародавній країні є: «Ясність

рухається посередині, і слова вимовляються. Слів недостатньо, щоб зітхати; зітхань недостатньо, щоб співати». Співати недостатньо, я не вмію танцювати руками і ногами". Це також яскраво показує, що танець є продуктом вираження найзахопливіших емоцій людей.

Багато науковців у нашій країні відстоюють теорію, що танець виник із праці, тому що праця – це перша потреба для виживання та розвитку людини, і саме праця створює саму людину, саме праця відокремлює людину від тваринного світу, і саме праця що створює людське суспільство. У танцях первісних людей найбільшу питому вагу займає виконання полювання, посадки та різного трудового життя.

Ми вважаємо, що наведені вище теорії про походження танцю мають певну істину, але вони не є дуже повними та вичерпними, оскільки танець є соціальним явищем у житті людини, і його походження таке ж, як і склад усього на світі. не поодинокі, а мають різноманітні фактори, тому люди виступають за «теорію синтезу праці», тобто: танець виник із потреби людей виживати та розвиватися в трудовій практиці та інших різноманітних життєвих практиках. Кажуть, що танець виник із симуляції відтворення трудової діяльності стародавніх людей (полювання, землеробство), фітнесу та бойових вправ у гонитві за виживанням і розвитком, а також тотемного поклоніння, чаклунства, релігійних жертвоприношень і внутрішніх імпульсів. висловлювати власні емоції та думки. потреби. Воно поєднується з поезією та музикою і є однією з найдавніших форм мистецтва в історії людства.

Види танцю

Мистецтво складається з різних видів мистецтва. Як одне з мистецтв, танець також є дуже широким світом, і він також складається з танців різних видів, стилів і стилів. Відповідно до функції та призначення танцю, танець можна розділити на дві категорії: життєвий танець і художній танець. Життєвий танець — танцювальна діяльність, яку виконують люди

для власних життєвих потреб; мистецький танець - це танець, який виконується для того, щоб його оцінили глядачі.

Життєві танці включають: замовні танці, релігійні жертвенні танці, соціальні танці, саморозважальні танці, спортивні танці, навчальні танці тощо.

Звичайний танець, також відомий як фестиваль і ритуальний танець, - це різноманітні масові танцювальні заходи, які проводяться багатьма етнічними групами в нашій країні під час весілля, похорону, посадки, жнив та інших святкових свят. У цих танцювальних заняттях проявляються звичаї, соціальні особливості, культурні традиції та національні особливості кожного народу. Релігійні та жертвенні танці - це танцювальні форми для релігійних та жертвених дій. В основному він використовується для молитви про благословення богів, для усунення катастроф і хвороб, для перетворення нещастя на удачу, для процвітання людей і тварин, для отримання хорошого врожаю або для подяки богам за їхні дари; жертвенний танець — форма церемоніального танцю для принесення в жертву предків. У минулому люди використовували це, щоб висловити свою ностальгію за предками або сподіватися, що їхні предки, боги та Будди благословлять і благословлять їх.

Соціальний танець – це танцювальна діяльність для спілкування людей, зміцнення дружби та об'єднання емоцій. Загалом це відноситься до всіх видів бальних танців на танцювальних вечірках. Крім того, масові танцювальні заходи, які виконують багато етнічних меншин у моїй країні на різних фестивалях, є здебільшого соціальною діяльністю для молодих чоловіків і дівчат, щоб спілкуватися та вільно вибирати собі подружжя. Тому їх також можна назвати соціальними танцями різних етнічних груп.

Танець для саморозваги — це танцювальна діяльність, у якій люди вважають своєю єдиною метою саморозвагу. Використовуйте танець для вираження та виходу внутрішнього емоційного пориву, щоб отримати

повне задоволення естетичного задоволення.

Спортивний танець — це новий вид танцю, який поєднує в собі танець і спорт, тренує тіло в художній і естетичний спосіб, а також розвиває тіло і розум всебічно і здорово. Такі як різноманітні фітнес-танці, ритмічні вправи, дискотека для людей середнього та похилого віку, танці на льоду, танці на воді, а також танець на мечях, танець з ножем у традиційних китайських єдиноборствах, піктографічний бокс, що символізує симуляцію різних тварин та специфічних образів. і Ву Ціньсі. Навчальний танець відноситься до танцювальної діяльності для естетичного виховання в школах, дитячих садках і т.д., а також до пропонованих курсів танцю, які використовуються для виховання і прикрашання думок, почуттів і моральних почуттів людей, виховання єдності та дружби людей, зміцнення етикету. , а також покращити фізичне та психічне здоров'я. Може грати тонку роль.

Художній танець означає створення мистецтва танцюристами-професіоналами або аматорами шляхом спостереження, досвіду, аналізу, концентрації, узагальнення та уяви суспільного життя, щоб створити танець із чіткими темами, багатими емоціями, завершеними формами та типовим художнім танцем. імідж — танцювальний твір, який виконується невеликою кількістю людей на сцені чи площі для перегляду масами. Через велику різноманітність художніх танців їх можна умовно розділити на три категорії відповідно до їхніх різних художніх характеристик. Перша категорія виділяється відповідно до різних стилів і характеристик танців, включаючи: класичний танець, народний танець, сучасний танець, сучасний танець і балет.

Класичний танець: заснований на національних і народних танцях, удосконалених, відсортованих, оброблених і створених професійними працівниками різного віку та переданих через випробування

довготривалою художньою практикою. Вважається танцем з певним вірцевим значенням і характеристиками класичного стилю. Багато країн і народів світу мають класичні танці зі своїми унікальними стилями. Європейський класичний танець в основному відноситься до балету.

Народний танець: це танцювальна форма, яка колективно створюється масами людей у довготривалому історичному процесі, постійно накопичується та розвивається, і широко поширена серед мас. У ньому безпосередньо відбиваються думки, почуття, ідеали та прагнення народу. Завдяки відмінності способів життя та праці, історичного та культурного менталітету, звичаїв і звичок людей різних країн, національностей і регіонів, а також природного середовища сформувалися різні національні стилі та місцеві особливості. Сучасний танець: це танцювальний жанр, який виник у Європі та Сполучених Штатах наприкінці 19 – на початку 20 століття. Його головна естетична точка зору полягає в тому, щоб протистояти тенденції формалізму класичного балету того часу, який є консервативним, відірваним від реального життя та суто переслідуванням майстерності; Справжня емоція, яка підкреслює, що танцювальне мистецтво має відображати сучасне суспільне життя. Сучасний танець (новостворений танець): це новий стиль танцю, який відрізняється від трьох вищезгаданих стилів. Він часто еклектичний, заснований на потребах вираження змісту та формування персонажів, спираючись на різні стилі та стилі різних шкіл танцю та вбираючи їх. Засоби та методи танцювальної експресії еклектичні для мого використання, щоб створити унікальний новий стиль танцю, який відрізняється від різних танцювальних стилів, які були сформовані.

Балет: це високостилізований театральний танець, вдосконалений і оброблений придворними професійними танцюристами. Слово «балет» спочатку є транслітерацією французького «ballet», що означає «стрибки» або «танці». Його початкове значення було лише загальним терміном для

рухів ніг і стоп як рухомих частин. Щоб відродити театральний ідеал Стародавньої Греції, який поєднує в собі поезію, музику і танець, майстри танцю французького двору створили «балет», рух танцю, жести пантоміми, міміку, драматичні костюми, музичний супровід, літературні сценарії, Комплексна форма танцювальної драми, яка об'єднує багато компонентів, таких як сценічне освітлення та декорації, домінувала в танцювальному мистецтві західних театрів понад 300 років, і це вже понад чотири століття. Минуло більше 40 років з того часу, як Пекінська танцювальна школа була заснована в 1958 році і представила російський балет.

Друга категорія виділяється відповідно до характеристик танцювальних виразів, включаючи: сольний танець, танець-дует, танець тріо, груповий танець, груповий танець, пісня і танець, пісенно-танцювальна драма, танцювальна драма тощо.

Сольний танець — танець, що виконується однією особою для завершення теми, здебільшого використовується для прямого вираження думок і почуттів персонажів, розкриття внутрішньогосвіту героїв.

Па-де-де - це танець, який виконується двома людьми, які разом виконують одну тему. Здебільшого він використовується для прямого вираження обміну думками та почуттями персонажів і для показу стосунків між героями.

Тріо-танець — це танець, який виконують троє на завершення теми. За змістом його можна поділити на три різні категорії: вираження окремої емоції, вираження певного сюжету та вираження драматичних конфліктів між героями.

Груповий танець, будь-який танець з більш ніж чотирма людьми можна назвати груповим танцем. Як правило, для вираження певного узагальненого комплексу або формування образу групи. Через танцювальні формації, зміни картини, зміни та розвиток різних

швидкостей, різної сили та різних діапазонів танцювальних рухів, поз і форм можна створити глибоку поетичну художню концепцію з сильною художньою привабливістю.

Груповий танець, відносно великий танцювальний твір, що складається з кількох танців. Кожен з танців відносно самостійний, але всі вони об'єднані спільною темою і цілісною художньою концепцією.

Пісня і танець — це вид мистецтва, який поєднує в собі спів і танець. Його характеристика полягає в тому, що спів і танець добре сприймають не тільки лірику, але й оповідь, здатні виражати складні й тонкі думки й почуття героїв і широкий життєвий зміст.

Пісенно-танцювальна драма — це комплексна форма виконання, у якій для показу драматичного змісту використовуються спів і танець як основні засоби художньої виразності.

Танцювальна драма — танцювальний твір, у якому танець використовується як основний засіб художньої виразності та поєднує музику, сценічне мистецтво (костюми, декорації, світло, реквізит) тощо для вираження певного драматичного змісту.

Друга категорія виділяється відповідно до характеристик танцювальних виразів, включаючи: сольний танець, танець-дует, танець тріо, груповий танець, груповий танець, пісня і танець, пісенно-танцювальна драма, танцювальна драма тощо.

Сольний танець — танець, що виконується однією особою для завершення теми, здебільшого використовується для прямого вираження думок і почуттів персонажів, розкриття внутрішнього світу героїв.

Па-де-де - це танець, який виконується двома людьми, які разом виконують одну тему. Здебільшого він використовується для прямого вираження обміну думками та почуттями персонажів і для показу стосунків між героями.

Тріо-танець — це танець, який виконують троє на завершення теми. За

змістом його можна поділити на три різні категорії: вираження окремої емоції, вираження певного сюжету та вираження драматичних конфліктів між героями.

Груповий танець, будь-який танець з більш ніж чотирма людьми можна назвати груповим танцем. Як правило, для вираження певного узагальненого комплексу або формування образу групи. Через танцювальні формації, зміни картини, зміни та розвиток різних швидкостей, різної сили та різних діапазонів танцювальних рухів, поз і форм можна створити глибоку поетичну художню концепцію з сильною художньою привабливістю.

Груповий танець, відносно великий танцювальний твір, що складається з кількох танців. Кожен з танців відносно самостійний, але всі вони об'єднані спільною темою і цілісною художньою концепцією.

Пісня і танець — це вид мистецтва, який поєднує в собі спів і танець. Його характеристика полягає в тому, що спів і танець добре сприймають не тільки лірику, але й оповідь, здатні виражати складні й тонкі думки й почуття героїв і широкий життєвий зміст.

Пісенно-танцювальна драма — це комплексна форма виконання, у якій для показу драматичного змісту використовуються спів і танець як основні засоби художньої виразності.

Танцювальна драма — танцювальний твір, у якому танець використовується як основний засіб художньої виразності та поєднує музику, сценічне мистецтво (костюми, декорації, світло, реквізит) тощо для вираження певного драматичного змісту.

Танцювальна оцінка

Оцінка танцю — це свого роду духовна діяльність, яка виникає, коли люди дивляться танцювальні вистави, і це весь процес відчуття, переживання та розуміння танцювальних творів. Тому це, по суті, пізнавальна діяльність. Але вона відрізняється від загальної пізнавальної діяльності, але працює

спеціальна пізнавальна діяльність танцю. Оцінка танцю означає розуміння глядачем суспільного життя та характерів, відображених у танцювальних образах, створених у танцювальних творах.

думки й почуття, а також естетична оцінка танцівницею цього явища життя. У процесі оцінювання танцювальних творів глядач часто зв'язується з власним життєвим досвідом, викликає емоційний резонанс, стимулює в пам'яті відповідні враження та переживання. А також ряд дій образного мислення, таких як уява та асоціації, щоб збагатити та доповнити танцювальні образи в танцювальних творах, зробивши їх більш повними, яскравими та яскравими. Таким чином, у процесі оцінки танцювальних творів ми можемо відчуті ширший життєвий зміст і глибокий ідейний зміст.

Він має певну соціально-економічну цінність з точки зору пізнання, соціальної взаємодії, споживання та освіти. Перш за все, танець – це всесвітньо популярний вид соціального мистецтва. Це мистецтво, яке відображає реальне життя прекрасною тихою мовою. Це може допомогти людям з різних країн зрозуміти свою історію та народні звичаї, зрозуміти суспільство та сприяти соціальній взаємодії людей. Він має очевидні когнітивні та соціальні функції. Танець також має виховну функцію, і навіть із подальшим розширенням виховної функції він стане невід'ємною частиною шкільної освіти. Танець є важливою формою мистецтва, яка збагачує людську духовну цивілізацію, а культурні концепції є його фундаментальною відправною точкою. Під популяризацією та керівництвом китайських культурних концепцій, естетичне уявлення громадськості про танці постійно вдосконалювалося, а бажання виражати естетичне ставлення ставало все сильнішим і сильнішим. Естетичні відмінності продовжують зливатися. Тому успадкування та обмін культурою в естетичній цінності танцю відіграє дедалі важливішу роль у задоволенні естетичних потреб людей у танці, а

також у довгостроковому розвитку танцю та сприянні соціальному та економічному розвитку. увагу громадськості..

Якщо ви хочете дослідити, як студенти вивчають танці, найкращим способом є сценічна практика. Лише після сценічної практики учні можуть переходити від навчання танцю до демонстрації танцю. З іншого боку, у процесі навчання вчителів танців сценічна практика також є дуже важливий зміст. Під час сценічної практики вчитель танців може мати всебічне розуміння ситуації навчання танцю студентів, і в той же час вони також можуть мати цілеспрямоване розуміння студентів, щоб навчання танцю вчителя могло мати кращий ефект. У той же час, якщо сценічна практика проводиться, адаптивність студентів може бути покращена на практиці, а сценічна практика також може краще відобразити фізичну красу студентів.

Після сценічної практики студенти можуть показати красу танцю зі сцени практики танцю. Лише завдяки сценічній практиці студенти можуть перетворитися з тих, хто вивчає танці, на демонстраторів танцювального мистецтва, і навчання студентів танцю може мати кращий ефект. Якщо ви хочете, щоб студенти тренувалися на сцені, вам спочатку потрібно добре навчити студентів танцювати. У процесі сценічної практики, через сценічне освітлення, сценічну красу та декорації, студенти можуть мати сильнішу напругу під час виступу, і в той же час це може розширити бачення студентів танцю. У процесі навчання танцю, якщо учням дозволено відчувати сценічну практику, це збагатить внутрішні емоції учнів і в той же час покращить всебічну виконавську здатність учнів. За допомогою сценічної практики мелодія танцювальної музики може бути краще відображена, учні танцю можуть мати чіткіше розуміння характеристик танцю, а ефект танцювальної підготовки студентів може бути кращим. Тому два аспекти навчання танцю і сценічної практики зв'язок між ними дуже тісний. Тільки після навчання танцю може бути основа для сценічної практики, навпаки,

якщо сценічна практика проводиться, то навчання танцю може проводитися краще.

Удосконалення танцювальних навичок танцівника Лише після досвіду сценічної практики танцювальні здібності учнів можна покращити швидше, а ефект навчання танцю може бути кращим. У поточному процесі навчання танцям ми часто надаємо великого значення вдосконаленню мислення студентів, що призводить до поганого ефекту від навчання танцям. У реальному процесі навчання танцям мислення студентів постійно змінюється, тому вдосконалення танцювальних навичок відбувається не дуже швидко. Але якщо учням дозволити досвід сценічної практики, це може значно покращити танцювальні здібності учнів і водночас покращити здатність учнів виступати на місці. Після сценічної практики студенти можуть узагальнити практичний досвід, щоб навчитися більш цілеспрямовано в процесі навчання танцю.

Підвищення рівня викладання танцю. Якщо вчителі танців приділяють лише увагу викладанню теорії танцю, ігноруючи викладання сценічної практики під час навчання танцю, це може спричинити неправильне розуміння учнями танцю, що призведе до неефективного навчання танцю. Викладачі танців повинні узагальнити режим навчання на основі власного досвіду сценічної практики та визначити систему навчання танцю на основі цього.

Тільки таким чином учні зможуть отримати більш повне розуміння танцю після навчання танцю. Нехай учні матимуть кращу мистецьку основу та дозволити учням мати сильнішу здатність розуміти мистецтво. Саме тому, що сценічна практика може сприяти покращенню ефекту навчання танцю, тому вчителі танців повинні мати багатий досвід сценічної практики. Тільки в цьому випадку рівень викладання вчителів танців може бути вищим, а учні зможуть краще навчитися танцювати.

Коли вчителі танців проводять навчання танцям, якщо учням дозволяється

якомога більше вправлятися на сцені, тоді учні можуть мати сильніші здібності до сценічного виступу. Тому, якщо ви хочете краще проводити навчання танцю, вам потрібно посилити сценічну практику.

Використовуйте досвід сценічної практики для підвищення рівня викладання. Щоб підвищити рівень викладання вчителів танців, вчителям танців необхідно інтегрувати власний досвід сценічної практики в щоденне навчання танцям. У поточному процесі навчання танцю багатьом учням часто доводиться використовувати допоміжні музичні інструменти, щоб швидко вдосконалити свої танцювальні здібності, щоб досягти поставлених цілей. У процесі викладання танцю вчителі танців повинні поєднувати свій власний досвід сценічної практики, щоб цілеспрямовано спрямовувати учнів. Дуже важливо, щоб учні усвідомлювали, що сценічна практика є дуже важливою. Тільки в сценічній практиці вони можуть краще розвивати свій власний танець здатність. Хоча значна частина студентів дуже добре вправляються під час танцювальної практики після занять, вони часто роблять помилки під час сценічної практики, що впливає на впевненість студентів у собі. З огляду на цю ситуацію, вчитель повинен зробити студентів більш комплексним. розуміння сценічного середовища та практика на сцені дозволить студентам краще продемонструвати свої танцювальні здібності під час сценічної практики, і в той же час дозволить викладачам танцю мати вищий рівень викладання.

Створіть платформу для практики танцю. Після завершення навчання танцю вчитель повинен дати учням потренуватися в танці, а потім дозволити учням потренуватися на сцені. Під час сценічної практики студенти часто виконують танцювальні вистави на сцені, але багато студентів, які танцюють. Буде відчуття страху перед сценою. У цей час вчитель танців повинен направляти студентів. Нехай студенти уявляють звичайне місце навчання як сцену для виступів. Під час фактичного

виконання сценічної практики , уявіть сцену як звичайну сцену.Таким чином можна ефективно подолати страх учнів. У навчальному процесі вчителі танців повинні розглядати студентів як основну частину, починати з навчання та проводити ситуативне навчання танцям. Наприклад, середовище для навчання деяким танцям часто має бути дуже тихим, тому під час навчального процесу вчителі повинні створити тихе середовище для навчання, щоб учні могли навчитися більше під час вивчення танців. 4. Висновок У сучасному викладанні танців є багато проблем. Вчителі танців повинні викладати ці проблеми в процесі навчання, щоб танцювальний розвиток учнів більш відповідав їх власній особистості, і в той же час збільшити кількість учнів Щоб учні мали сильніший інтерес до навчання, щоб учні мали сильнішу здатність танцювати.

Танець може передати зміст і тему сценічного виступу аудиторії через зміни складу тіла. Чудовий танець потребує ретельної та скрупульозної хореографії для формування.Можно побачити, що основні якості та здібності хореографів тісно пов'язані з ефектом виконання танцю.

Конотацію танцювального виконання можна показати через конкретні рухи. Здібності та рівень хореографа безпосередньо впливають на виконання виконавців танцю. Таким чином, хореографи повинні приділяти увагу постійному вдосконаленню власних хореографічних здібностей та рівня, здійснювати професійне навчання та тренінги, опановувати сутність хореографії та сприяти постійному вдосконаленню наукового характеру хореографії, щоб покращити продуктивність хореографії. актори на сцені та виводять найдосконаліший танець Шоу представлене глядачам.

Базова грамотність та вміння хореографа

Володіти високою здатністю мовного вираження. Хореографи насамперед

повинні добре володіти мовою та постійно вдосконалювати свої знання мови. Викладаючи пов'язаний зміст, необхідно використовувати професійні терміни для навчання, правильно вживати слова, володіти чітким і чистим голосом, і водночас потрібно мати певне відчуття ритму. Слова повинні бути спонукальними. Крім того, хореографу необхідно уважно стежити за виразами та рухами студентів, таким чином регулювати та вловлювати ритм та швидкість своїх лекцій. (2) Демонстрація дій має бути стандартизованою. У багатьох випадках танцювальним хореографам необхідно пояснити основи танцювальних рухів і в той же час завершити перетворення відповідних рухів, щоб учні могли краще засвоїти відповідні танцювальні рухи. Це невіддільне від професійних здібностей, знань і виконавської майстерності хореографів. Професійність танцю визначає рівень і якість демонстрації танцю. Танець має систематичну структуру, а типи задіяних рухів дуже багаті. Під час навчання танцям під керівництвом учителя учні будуть свідомо імітувати рухи вчителя танців, тому демонстрація рухів учителем має бути стандартизованою. (3) Викладання науковим шляхом. У процесі викладання танцю хореографи танцю повинні використовувати наукові методи навчання для уточнення кожного танцювального руху, дотримуватись принципу від простого до складного під час пояснення, а також повинні правильно опрацьовувати зв'язок між поясненням і демонстрацією руху, щоб танцювальний рівень студентів поступово покращується. Крім того, вчителі повинні гнучко застосовувати мультимедійні технології для показу учням професійних танцювальних відео, щоб сприяти постійному вдосконаленню точності танцювальних рухів учнів. (4) Інтеграція різних методів навчання Сучасні методи навчання танцям надзвичайно багаті, і різні методи навчання мають різні методи застосування, але кінцевою метою є сприяння вдосконаленню танцювальних здібностей учнів. Танцювальні рухи в поєднанні зі специфічною фоновою музикою відіграють позитивну роль у створенні атмосфери в класі та

дозволяють студентам присвятити себе навчанню в класі. Крім того, хореограф також повинен володіти хорошими координаційними та управлінськими здібностями. Під час викладання навчальний ентузіазм та ініціатива студентів повинні повністю виявлятися науковим шляхом. При навчанні ключових рухів теорія та рухи повинні бути органічно інтегровані. Поєднані, теорія танцю використовується для керівництва танцювальними рухами, що також відіграє дуже важливу роль у плавному та впорядкованому розвитку навчання в класі.

Стратегії підвищення базової грамотності та здібностей хореографів

Поєднання танцювальних рухів із природною експресією. Це ефективний спосіб сприяти вдосконаленню виконавських здібностей танцювальних виконавців. Для завершення цього процесу потрібна допомога фонові музики. Фонова музика відрізняється, і будуть певні відмінності у вираженні свідомості. Такий спосіб поєднання природної манери та відповідних танцювальних рухів під впливом фонові музики може дозволити студентам сформувати глибше розуміння змісту та емоцій танцювальних постановок, що дуже добре для покращення привабливості та виразності танцювальних рухів. просування по службі. (2) Поєднання танцювальних рухів і ситуативних асоціацій. Щоб органічно поєднати танцювальні рухи та ситуативні асоціації, це також необхідно робити за допомогою музики. Під впливом музики учні краще асоціюють навички та прийоми виконання. З точки зору асоціації, це звичайний спосіб пригадування, і це відображення зв'язку між об'єктивними речами в людському мозку. Під впливом фонові музики у людей в пам'яті виникає асоціація з певною ситуацією певної сцени. Тому органічне поєднання танцювальних рухів і ситуативних асоціацій дозволяє не тільки збагатити відчуття від виконання основних танцювальних рухів, а й ефективно підвищити виразність танцювальних рухів. (3) Навчання має відбуватися

крок за кроком. У процесі викладання танцювальні хореографи повинні регулярно перевіряти володіння учнями танцювальними рухами, брати за мету удосконалення

танцювально-хореографічних здібностей і уяви учнів, а також спрямовувати учнів на вдосконалення та інновації танцювальних навичок, якими вони оволоділи, у цьому. Таким чином, учні можуть поступово піднятися від рівня базових танцювальних навичок до рівня хореографічних навичок. Наприклад, під час навчання загальної композиції танцю вчителі можуть використовувати базові малюнки та малюнки для цілеспрямованого навчання, розділити учнів на групи, одна група виступатиме першою, а інші групи уважно спостерігатимуть, підсумовуватимуть і записуватимуть основний зміст. Завдяки інтуїтивному методу навчання студенти можуть сформувати більш глибоке та всебічне розуміння основних моментів виконання танцю, щоб виправити власні проблеми у виконанні, щоб студенти могли зрозуміти, як композиція танцю змінюється в русі. , а потім краще зрозуміти танцювальну виставу, глибше зрозуміти характеристики та закони та органічно інтегруватись із власними умовами.

Танець – це естетична діяльність, яка відображає суспільне життя, і мистецтво, яке може відобразити людські емоції та фізичну красу.

Він має багату цінність і унікальний шарм. Танець додає багато барв і цікавості в життя людей. Для повного відображення чарівності танцю хореографія повинна бути інноваційною, різноманітною і неповторною, що висуває підвищені вимоги до новаторських здібностей хореографів. Однак, через замкнутість і перешкоди традиційного мислення, деяких хореографів важко надихнути на створення привабливих танців. Тому, щоб створити танці з неповторним шармом і привабливістю, необхідно знайти ефективні способи посилити хореографів. Натхнення та інноваційне усвідомлення, далі наведено авторський аналіз та дискусію з

цього приводу.

Класифікація танцю та сучасний стан викладання танцю

Класифікація танцю. Відповідно до функції танцю, танець можна розділити на дві категорії: життєвий танець і мистецький танець. Життєвий танець відноситься до танцювальної діяльності, яка виконується для задоволення життєвих потреб людей. Він має сильні утилітарні та широкі масові характеристики. Він в основному включає звичаї, соціальні, освітні та інші танцювальні категорії. Навчальний танець відноситься до аудиторних занять, що проводяться в університетському містечку. Основна мета Навчання людей через мистецтво, виховання естетичних здібностей учнів, виховання почуттів учнів і сприяння всебічному та здоровому розвитку тіла та розуму учнів. Художній танець відноситься до танцюристів із міцною основою, які уважно спостерігають за життям і створюють художні твори в поєднанні з прекрасними речами в житті, щоб створити танцювальні твори з сильною художньою атмосферою, активним мисленням і відмінними характеристиками. Це в основному включає класичний танець і сучасний танець. і інші танцювальні категорії [1]. (2) Сучасна ситуація з викладанням танцю. З початку нового століття танцювальне мистецтво нашої країни розквітло безпрецедентно. Багато коледжів і університетів або загальноосвітніх університетів також створювали спеціальності танцю один за одним. Початкові та середні школи з умовами також додавали танцювальні курси або створювали танцювальні групи .. Можна побачити, що танець проник у життя людей, тому навчання танцям також стало основним способом для людей підвищити свій

танцювальний рівень і професійну підготовку. Серед них, хоча підручники, якими користуються вчителі, є авторитетними підручниками, виданими деякими добре відомі коледжі, вони ігнорують здібності та основи студентів і не створюють навчальний контент, придатний для

професійного розвитку студентів відповідно до базових здібностей студентів і їх прийняття. Танцювальні рухи, які викладаються, або надто складні, або надто прості, що призводить до незадовільного ефекту навчання для студентів і значно знижує ефективність навчання танцям.

Значення інновацій у танці

З розвитком сучасного суспільства вимоги людей до мистецтва стають все вищими та вищими. Традиційний танець більше не може задовольнити вимоги людей. Ті самі та незмінні танцювальні вистави змусять людей почуватися втомленими від естетичної свідомості. Тому танець потребує реформування та інновацій. . У повсякденному житті інновації означають, що люди оновлюють і змінюють речі за допомогою власного мислення, тоді як танцювальні інновації вимагають від танцю унікальності, яскравості, образності та різноманітності, що вимагає від хореографа достатньої здатності до творчого мислення та інноваційної свідомості. Суть танцю полягає в тому, що люди показують конкретні ситуації та емоції через фізичне виконання, яке торкається сердець глядачів, що показує, що традиційний одиночний танець не може змусити глядача співчувати глядачам. З безперервним прогресом суспільства емоційне прагнення людей до мистецтва стає все більш інтенсивнішим. Лише шляхом постійного сприяння інноваційній обізнаності хореографів і диверсифікації танцю ми можемо сприяти розвитку танцювального мистецтва та покращити загальний рівень танцю. Глядачі показали більш творчий танець [2].

Ефективний спосіб підвищення творчої обізнаності танцювальних хореографів

Підвищення власної професійної якості. Як хореографу необхідно змінювати концепцію викладання, інновувати нові рухи та створювати твори на основі вподобань аудиторії. Необхідно мати відчуття інновацій, урізноманітнювати, збагачувати та розширювати танцювальні рухи та

вдосконалювати власні основа вдосконалення

художньої виразності Професійний рівень танцю. Хореографи також повинні володіти професійними та унікальними естетичними здібностями, гострою спостережливістю та гнучкою креативністю. Коли мають справу з річчю, вони повинні мати власні унікальні розуміння та естетичні концепції. Щоб створювати кращі роботи.

Участь у мистецьких і культурних заходах і перегляд творчих танцювальних постановок можуть ефективно підвищити професіоналізм хореографів, виховати хорошу емоційну обізнаність і збагатити уяву. Поки вони володіють багатими емоціями та унікальним мисленням, хореографи можуть глибше розуміти мистецтво та культуру, поглинати з них поживу та створювати чудовіші танцювальні твори. (2) Оновіть танцювальну тему та додайте життєвих сил. Існує багато видів і тем танцю, і техніка виконання танців на різні теми різна. Немає різниці між хорошими та поганими танцювальними темами, і кожна тема може виражати тему танцю різними засобами. Хореографу потрібно з'ясувати свіжість і яскраві моменти теми та оновити танцювальну тему на основі реального життя людей. Спільні для внутрішнього емоційного світу людей танцювальні теми, з одного боку, можуть дозволити людям глибше зрозуміти танці певної тематики, привернути їх увагу, викликати сильний інтерес, а з іншого боку, можуть підвищити висоту виконання танцю. Таким чином, хореографи повинні мати пару очей, щоб відкривати красу, уміти спостерігати за людьми та речами навколо них у повсякденному житті, уміти розширювати свій рівень знань і використовувати життя для розширення своєї уяви та мислення, щоб покращити свої здатності до інновацій та створювати роботи, які більше відповідають потребам громадськості та вимогам часу.

Підводячи підсумок, хореографи повинні починати з самовдосконалення, відкритості та унікальності та інтегрувати індивідуальний художній смак та

художні ідеї в танцювальні роботи, щоб сформувати унікальний стиль і продовжувати інновації. Автор вважає, що танцювальні хореографи повинні посилити своє усвідомлення інновацій, змінити свій спосіб мислення, взяти традиційну культуру за основу інновацій та поєднати сучасну соціальну атмосферу та уподобання громадського мислення для створення творів, які відповідають їхнім естетичним потребам та рівню оцінки. Тільки такі танцювальні твори можуть підвищити інтерес, сприяти поширенню танцю серед людей, прогресу та розвитку самого танцю.

Висновки

Як соціальне явище танець є продуктом суспільного життя, тому його становлення та розвиток не можна відокремити від впливу суспільної свідомості та суспільних думок. Особливо на певному етапі соціального та історичного розвитку ідеологія, яка домінує в думках і діях людей, матиме більш безпосередній вплив на розвиток танцю та більший ефект.

Список використаних джерел:

1. Буковинський танець / М. А. Поморянський [та ін.]. — Чернівці: Букрек, 2007. — 232 с. — ISBN 978-966-399-068-2
2. Вступ до філософії танцю: [монографія] / І. П. Печеранський, Д. Д. Базела. — Київ: КНУКіМ, 2017. — 123 с. — ISBN 966-602-232-8.
3. Збірник українських народних танців / упоряд. П. Григор'єв. — Нью Йорк: Говерля, 1962. — 94 с.: іл.
4. Історико-побутовий танець: навч.-метод. посіб. для студ. мистец. спец. вищ. навч. закл. / С. О. Васірук ; Прикарпат. нац. ун-т ім. Василя Стефаника. — Івано-Франківськ: Прикарпат. нац. ун-т ім. Василя Стефаника, 2012. — 183 с. : рис. — ISBN 978-966-640-346-2
5. Contemporary dance. Теорія та методика викладання сучасного танцю. Теорія в ілюстраціях: навч.-метод. посіб. / Цемах Д. Г. — Кривий Ріг: Чернявський Д. О. [вид.], 2019. — 210, [1] с. : іл., табл. — ISBN 978-617-7553-90-7
6. Народні танці Волині і Волинського Полісся / М. А. Полятикін. — Луцьк: Волинська обласна друкарня, 2008. — 102 с.: ноти, схеми. — ISBN 978-966-361-292-8
7. Народні танці українців Карпат / Р. Гарасимчук ; НАН України, Ін-т народознав. — Львів: Ін-т народознавства НАНУ, 2008. — ISBN 978-966-02-5087-1.
- a. Кн. 1 : Гуцульські танці / авт. вступ. ст.: Роман Кирчів, Степан Павлюк ; наук. ред. Роман Кирчів. — Львів, 2008. — 607 с. : іл. — ISBN 978-966-02-5088-8 (Кн. 1); Кн. 2 : Бойківські і лемківські танці / авт. вступ. ст.: Р. Кирчів, С. Павлюк ; наук. ред. Р. Кирчів. — Львів, 2008. — 320 с. : іл., ноти. — ISBN 978-966-02-5089-5 (Кн. 2)
8. Хореографія: основи класичного танцю [Текст]: навч.-метод. посіб. / Ю. В. Гончаренко, О. А. Єрмакова. — Запоріжжя: ЗНУ, 2012. — 239 с. — ISBN 966-599-374-2.
9. Спортивні танці: навч. посіб. / Т. П. Осадців. — Л. : ЗУКЦ, 2001. — 340 с.: іл. — ISBN 966-95980-1-X
10. Сучасний танець. Основи теорії і практики: навч. посіб. / О. О. Бігус, О. О. Маншилін, Д. О. Кондратюк та ін. — Київ: Ліра-К, 2017. — 264 с. — ISBN 617-7320-77-6.
11. Танець «модерн» ХХ ст.: витоки, стильова типологія, панорама історичної ходи, еволюція: монографія / М. М. Погребняк. — Полтава: ПНПУ ім. В. Г. Короленка, 2015. — 312 с. : іл. — ISBN 966-2538-42-7.
12. Танці з Прикарпаття: навч. посіб. для студ. мистец. спец. вищ. навч. закл. / Б. В. Стасько. — 2-ге вид. — Івано-Франківськ: Плай, 2009. — 207 с.: рис., ноти. — ISBN 978-966-640-258-8